

Č. 12.401.

Pojišťovací právo: * Normálními odpočivnými nebo zaopatřovacími požitky podle § 1 odst. 1 lit. d) zák. čís. 221/1925 Sb. o nemocenském pojištění veřejných zaměstnanců rozumějí se takové odpočivné nebo zaopatřovací požitky, na které je z titulu dřívější aktivní služby právní nárok.

(Nález z 12. května 1936 č. 12.456/34.)

V ě c: Okres táborský proti rozh. ústředního sboru Léčebného fondu veřejných zaměstnanců v Praze z 28. prosince 1933 o pojistném.

V ý r o k: Naříkaná rozhodnutí se zrušují pro vadnost řízení.

D ů v o d y: I. Výměrem okr. sboru Léčeb. fondu veř. zaměstnanců v Táboře z 9. září 1933 byly okresu táborskému předepsány mimo jiné též příspěvky za pensionované okr. zaměstnance — cestáře.

Nař. rozhodnutím z 28. prosince 1933 nevyhověl ústřední sbor Léčeb. fondu veř. zaměstnanců v Praze odvolání okresu táborského, poněvadž právem bylo předepsáno pojistné za okr. cestáře v pensi, neboť jde o normální pensi, na niž okr. cestáři mají nárok, ježto se jim v aktivní službě z platu srážejí pensijní příspěvky a okr. cestáře z toho důvodu nepojišťuje okr. úřad starobně podle zákona č. 221/24 Sb.

II. Platebním výměrem z 22. září 1933 předepsal okr. sbor Léčeb. fondu veř. zaměstnanců v Říčanech okresu táborskému pojistné příspěvky za bývalého cestáře Františka H. za dobu od 1. dubna 1930.

Nař. rozhodnutím z 28. prosince 1933 nevyhověl žal. úřad odvolání okresu táborského, neboť František H. pobíral od okr. úřadu normální pensijní požitky, na něž má nárok, neboť si platil v aktivní službě pensijní příspěvky a nebyl proto pojištěn starobně podle zákona č. 221/1924 Sb.

III. Nař. rozhodnutím z 28. prosince 1933 nevyhověl žal. úřad odvolání okresu táborského do platebního výměru okr. sboru Léčeb. fondu v Čes. Budějovicích z 22. září 1933 stran předpisu pojistného za pensionovaného cestáře Václava K., a to z týchž důvodů, jak jsou ad II. uvedeny.

O stížnostech, do těchto rozhodnutí podaných, uvážil nss: — — —

Co se věci samé týče, opřel žal. úřad svá rozhodnutí zřejmě o ustanovení § 1 odst. 1 bodu d) zákona z 15. října 1925 č. 221 Sb.; to plyne jednak z toho, že v nař. rozhodnutích mluví o normálních pensích, jednak se odvodní spisy výslovně onoho ustanovení dovolávají. Cit. předpis stanoví, že pro případ nemoci jsou pojištěny osoby, kterým stát, země, župní svazy, župy, okresy, obce a fondy jimi spravované vyplácejí normální odpočivné nebo zaopatřovací požitky.

Především je k vůli úplnosti poukázati k tomu, že přes to, že bod d) jmenuje tytéž veřejnoprávní korporace a fondy a ústavy jimi spravované, jejichž zaměstnanci dle bodů a) a c), resp. e) po dobu aktivního zaměstnání podléhají pojištění podle zákona č. 221/25 Sb., nelze z identity zaměstnavatelů a platitelů odpočivných nebo zaopatřovacích po-

žitků snad dovozovati, že jen ti pobíratelé odpočivných a zaopatřovacích požitků podléhají pojistné povinnosti, kteří po dobu své aktivity na podkladě předpisů bodů a), c) a e) byli dle t o h o t o zákona pojištěni, neboť zákon stanoví v bodu d) tuto pojistnou povinnost zcela samostatně a všeobecně pro určité pobíratele odpočivných a zaopatřovacích požitků, aniž okruh těchto osob omezuje na ty, kteří již v době aktivity pojistné povinnosti dle t o h o t o zákona podléhali.

S tohoto hlediska je pak in concreto zcela hostejno, zda cestáři, o které jde, byli v době aktivity zaměstnáni jen na podkladě soukromoprávního smluvního poměru, zda byli definitivní a zda jejich zaměstnání bylo vedlejší, kterýmžto okolnostem stížnost zřejmě přikládá rozhodující význam.

Zákon v § 1 odst. 1 bodu d) nepojí pojistnou povinnost na jakékoliv pobírání odpočivných nebo zaopatřovacích požitků, nýbrž musí se jednat o »normální« odpočivné nebo zaopatřovací požitky. Podle obecného významu slov i dle terminologie zákonodárné lze pod »normálními« odpočivnými nebo zaopatřovacími požitky rozuměti jen ony požitky, které jsou spojeny s ukončením aktivního poměru dle předpisů pro tu kterou kategorii zaměstnanců platných a na které je z titulu dřívější aktivní služby p r á v n í n á r o k. Myšlenka tato došla ostatně pozitivního výrazu i v § 11 vlád. nař. č. 252/1933 Sb.

Z tohoto pojmu ostatně vychází i žal. úřad, neboť v odůvodnění nař. rozhodnutí konstatuje, že cestáři mají právní nárok na pensi, jim stěžujícím si okresem poskytovanou, ježto se jim v aktivní službě z platu srážejí pensijní příspěvky, a nejsou z tohoto důvodu starobně pojištěni podle zákona č. 221/1924 Sb.

Stěžující si okres popřel však již ve svých odvoláních, že by šlo o normální pensi, a tvrdil, že jde toliko o dar z milosti, na který cestáři žádného právního nároku nemají; ve svých stížnostech popírá pak správnost předpokladu žal. úřadu, že se cestářům po dobu aktivního zaměstnání srážejí z platu pensijní příspěvky. — — —

Žal. úřad uplatňuje ovšem ve svých odvodních spisech různé okolnosti, svědčící právnímu nároku cestářů, avšak okolnosti ty nebyly uvedeny již v nař. rozhodnutích a žal. úřad, ačkoliv stěžující si okres ve svých odvoláních výslovně existenci právního nároku cestářů na odpočivné požitky popřel — čímž zřejmě uplatnil, že nejde o cestáře ve smyslu zákona č. 17/1920 Sb. —, nekonal též v tomto směru žádného šetření za součinnosti strany, jehož výsledek by byl obsažen ve správních spisech. Nedostatek tento znemožňuje jak stěžujícímu si okresu řádnou obranu, tak i nss přezkoumání správnosti skutkových základů, z nichž úřad vycházel, a znamená proto podstatnou vadu řízení.

Č. 12.402.

S a m o s p r á v a o b e c n í: Zákaz vydaný obcí, který má povahu pozitivního zákroku policejního, nezakládá nároku na náhradu škody podle § 37 čes. obec. zřízení, i kdyby jím byla obec porušila zákon a stranu poškodila.

(Nález ze 14. května 1936 č. 13.000/36.)